

ПІДСЕКЦІЯ ОСВІТНІ, ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ

СУЧАСНІ ОРІЄНТИРИ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТИ

Бессонов Р. О.

студент 1 курсу ОР магістр
спеціальність 011 Освітні педагогічні науки

Керівник: Нагорна Н. В.

к. пед. н., доцент кафедри педагогічної освіти та соціальної
реабілітації ФПСП

Актуальність дослідження визначається значенням вдосконалення управління закладами освіти у забезпеченні розвитку людського капіталу та отриманні економічної вигоди у вигляді сталого зростання й конкурентної економіки.

Державна політика у сфері освіти і науки відіграє вирішальну роль у підготовці випускників закладів вищої освіти як конкурентоспроможних фахівців на ринку праці, які мають сучасні знання, вміють вирішувати комплексні задачі, можуть створювати висококласні та інноваційні інтелектуальні продукти та поділяють цінності вільного демократичного суспільства [1].

Створення умов для фінансової автономії закладів вищої освіти може включати розвиток ефективних фінансових стратегій, приваблення інвестицій, вдосконалення системи управління фінансами, а також розробку імплементацію прибуткових проєктів та співпрацю з приватним сектором.

Розширення застосування формули розподілу видатків державного бюджету на вищу освіту може включати розробку більш точних критеріїв, таких як кількість студентів, які відвідують кожен заклад, рівень якості освіти, витрати на наукові дослідження тощо. Це може сприяти більш справедливому розподілу ресурсів та підтримці розвитку всіх закладів вищої освіти.

Зміна підходів до управління університетами може включати розробку ключових показників ефективності для керівників, таких як випуск студентів, якість освіти, наукові досягнення тощо.

Важливо також впровадження наглядових рад в систему управління закладами вищої освіти для забезпечення більшої прозорості та відповідальності.

Управлінська автономія закладів вищої освіти може сприяти більш швидкому прийняттю рішень та реагуванню на зміни. Антикризовий менеджмент та розробка кадрового резерву допоможуть закладам вищої освіти ефективно впоратися з непередбачуваними ситуаціями та забезпечити стабільність у діяльності [1].

Зміна підходів до управління університетами включає розвиток ключових показників ефективності для керівників, таких як успішність випуску студентів, рівень задоволеності студентів та викладачів, показники наукових досліджень та інновацій.

Наглядові ради можуть забезпечувати більшу прозорість та відповідальність управління, а також сприяти розвитку стратегічних напрямків. Управлінська автономія закладів вищої освіти дозволяє більш оперативно реагувати на внутрішні та зовнішні виклики. Антикризовий менеджмент важливий для ефективного керування кризовими ситуаціями, такими як фінансові скрути або криза вірусу, забезпечуючи стабільність і контингентні плани. Розвиток кадрового резерву допомагає забезпечити

наявність кваліфікованого персоналу для ефективного функціонування та розвитку закладу [2].

Теорія самоорганізації може бути корисною для трансформації навчальних закладів, оскільки вона стверджує, що системи можуть самоорганізовуватись і переходити в нові якісні стани без зовнішнього втручання. Розуміння цієї теорії може допомогти в розробці ефективних принципів управління та стратегій, спрямованих на підтримку цього переходу.

Збереження спеціалізації підсистем у вищій освіті дійсно важливе для забезпечення стійкості системи. Оперативні підсистеми повинні бути гнучкими і реагувати на зміни у навколишньому середовищі, в той час як консервативні підсистеми забезпечують якісну стабільність та зберігають цінності наукової традиції та якості освіти.

Управління можна розглядати як процес, що спрямований на досягнення інноваційних цілей навчального закладу шляхом ефективного перетворення студентів з абітурієнтів у спеціалістів. Цей процес відбувається в умовах конкуренції, де заклади змушені адаптуватися і постійно покращувати свої методи та підходи.

Розглядання управління як функції, яка стимулює мотивацію співробітників через оплату праці та вдосконалення фінансово-економічних взаємозв'язків з іншими підсистемами, дійсно сприяє підвищенню ефективності управління освітнім бізнес-процесом та конкурентоспроможності ЗВО.

Ми дійшли висновку, що створення інтегрованого навчального середовища з варіативним визначенням ролі різних компонент, таких як технологічні, педагогічні, організаційно-методичні, для дистанційного навчання, може сприяти створенню системи масового безперервного

самонавчання та забезпечити доступ до широкого обсягу інформації.

Література

1. Осадчий І. Г. Спрямований розвиток освітніх систем: теорія, технологія, практика: монографія. Київ: Інформавтодор, 2013. 436 с.

2. Решетова І. А. Напрями вдосконалення системи управління вищими навчальними закладами. URL:https://economyandsociety.in.ua/journals/17_ukr/50.pdf (дата звернення: 17.04.2024р.)

3. Урядовий портал: Реформа освіти та науки. URL:<https://www.kmu.gov.ua/reformi/rozvitok-lyudskogo-kapitalu/reforma-osviti> (дата звернення: 17.04.2024р.)